Mossèn Ballarín

Per PepMaria el dv., 01/04/2016 - 09:00

El 17 de març de 2016 ha mort Mossèn Josep Maria Ballarín i Monset al 96 anys. Infantesa a Terrassa: família tradicional i sana; educació als escolapis. Joventut marcada per la Lleva del Biberó; servei militar “reeducador” a Castella després de la guerra; i anys de llit i lectura per la tuberculosi. Llarga maduresa com a mossèn del bisbat de Solsona, lligada a Queralt, Berga i Gòsol.Vivia la fe amb profunditat i naturalitat. Profunditat: coneixia a fons la tradició europea, des de la Grècia clàssica als pensadors i místics cristians (Dostoievski, Teresa de Lisieux, Chesterton, Péguy...). Naturalitat: les seves paraules sobre Déu (sobretot comentant la paràbola del fill pròdig) fluïen embolcallades de poesia i musicalitat perquè eren fruit d’una vida lliurada silenciosament a Crist, l’Església i la gent.
La proclamació de la seva fe no ha aixecat murs perquè ha estimat tothom sense fer excepcions: el poble senzill de la Catalunya rural i els professionals urbans cultivats; gent de missa i no creients; les esquerres i les dretes. Tampoc no ha aixecat murs el seu amor a Catalunya, que vivia lligat a la seva fe: perquè s’estimava amb sagrada tendresa la gent de tot arreu.
Quan jo era universitari el vaig escoltar sovint; i tres nits de Pasqua a Queralt van ser silenciosament decisives per al meu compromís de vida. L’endemà de la meva ordenació sacerdotal a l’Avui (“Missa tan nova”, 25/4/1999) el mossèn lloava amablement el meu gest, parlava de la importància de l’eucaristia i de la confessió individual, i em convidava a la humilitat com a jesuïta (la nostra auto-estima corporativa és més aviat alta): “que Déu et guardi de fer el pollastre”.
Ell explicava sovint que la idea cristiana de l’altra vida no és ni una degradació ni una mera continuïtat d’aquesta vida: com diu Sant Pau (1Cor 15, 35-38), la llavor que ha començat a brotar aquí es desplega plenament quan passem a viure del tot amb Déu.
Mossèn Ballarín: que sigueu benvingut al Cel!
Per cert: llegiu tot el que trobeu d’e Mossèn Ballarín; però sobretot, no us perdeu ni “Francesco” ni “Paràbola dels retorns”.
.....
· Com resumiries la vida d’un referent teu en tres frases: una per a la infantesa, una altra per la joventut, una tercera per a l’edat adulta?
· D’on surt la poesia i la música que embolcallen les teves paraules?
· En quins casos les teves paraules aixequen murs? En quins casos no n’aixequen, tot i proclamar idees que els oients no comparteixen?
· En quins àmbits tendeixes a “fer el pollastre”? Què o qui te’n pot guardar?
· Quines activitats et fan créixer en humanitat, com una llavor que brota i creix? Quines altres et deixen indiferent o disminueixen la teva humanitat?
.....
· “El fill gran respongué al seu pare:

- Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

El pare li contestà:

- Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat.” (Lc 15, 29-32)

· “No tingueu por de Déu. Arreveure.” (Del recordatori del funeral de Mossèn Ballarín)